

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců JUDr. Václavy Vrecionové a JUDr. Dušana Strýčka v právní věci žalobkyně **L ■■■ M ■■■** nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, zastoupené JUDr. Tomášem Najmanem, advokátem se sídlem v Kolíně 1, Karliny Světlé 150, proti žalovaným **1) P ■■■ V ■■■**, nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, **2) V ■■■ V ■■■**, nar. ■■■■■ bytem ■■■■■, zastoupeným JUDr. Bedřem Tomáškem, advokátem se sídlem v Kolíně II, Politických vězňů 27 a **3) České pojišťovně, a.s.** se sídlem v Praze 1, Spálená 75/16, IČ 45272956, o náhradu škody, o odvolání třetího žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 7.10. 2008, č.j. 9 C 17/2006-206, t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku I. mění tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně 3.127.800,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, a pokud se žalobkyně domáhala zaplacení 1.684.200,- Kč, žaloba se zamítá.

Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení 175.473,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Najmana.

Účastníci jsou povinni zaplatit náhradu nákladů řízení vzniklých České republice, a to žalobkyně v částce 8.536,- Kč a žalovaní v částce 9.248,- Kč, všichni do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Kolíně.

Žalovaní jsou povinni zaplatit České republice soudní poplatek 156.390,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Kolíně.

Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení 161.631,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Najmana.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 7.10. 2008, č.j. 9 C 17/2006-206 uložil soud prvního stupně žalovaným povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni částku 4.812.000,-

Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.), pokud se žalobkyně domáhala zaplacení dalších 1.200.000,- Kč, byla žaloba zamítnuta (výrok II.). Současně soud prvního stupně uložil žalovaným povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 175.473,- Kč v zákonné třídenní lhůtě k rukám jejího právního zástupce (výrok III.). Žalovaným byla dále uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně České republice náhradu nákladů řízení v částce 17.784,- Kč na účet Okresního soudu v Kolíně (výrok IV.) a soudní poplatek v částce 192.480,- Kč, rovněž na účet Okresního soudu v Kolíně v zákonné třídenní lhůtě (výrok V.). Již mezitímním rozsudkem ve věci vydaným bylo rozhodnuto, že nárok na náhradu škody je zcela opodstatněný. V této části řízení soud prvního stupně rozhodl o výši tohoto nároku, když přiznaná částka představuje náhradu za ztížení společenského uplatnění žalobkyně zvýšenou podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. na desetinásobek základního bodového ohodnocení.

Proti vyhovujícímu výroku tohoto rozsudku a výrobkům na něm závislým podal včas odvolání třetí žalovaný. Poukazoval na to, že nesouhlasí s bodovým ohodnocením ztížení společenského uplatnění pokud jde o pravou dolní končetinu. Správně mělo činit pouze 1400 bodů, neboť žalobkyně měla nohu amputovanou pod kolenem. Rovněž nesouhlasí s tím, že v oblasti psychického odškodnění bylo bodové ohodnocení stanoveno položkou 016 v plné výši 1500 bodů. Rozmezí bodového ohodnocení u této položky se pohybuje od 500 do 1500, nejvyšší hodnocení náleží za ty nejtěžší psychické stavy, kdy stav pacienta už nemůže být horší, je nezbytná ústavní péče a podobně. Takový stav u žalobkyně ale není. Odvolatel dále nesouhlasí s tím, že soud prvního stupně provedl odškodnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb.. Především znalci neprovedli zvýšení podle § 6 této vyhlášky, a již proto není možno pak provést odškodnění podle § 7 odst. 3 této vyhlášky. Navíc soud prvního stupně zvýšil náhradu za ztížení společenského uplatnění na desetinásobek základního bodového ohodnocení, což je zcela v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu České republiky. Takové zvýšení není v daném případě namístě. Žalobkyně před úrazem neprováděla žádnou mimořádnou činnost, kterou v současné době vykonávat nemůže. Soud prvního stupně takovéto zvýšení zdůvodnil pouze obecnými pojednáními o hodnotě lidského života, což podle odvolatele nestačí. Rozhodně důvodem pro takové zvýšení nemůže být skutečnost, že manžel žalobkyně nepracuje proto, aby mohl o žalobkyni pečovat, neboť se bez jeho péče neobejde. Navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení při němž by bylo dokazování doplněno novým znaleckým posudkem ke zjištění bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalované zdůraznila, že znalci opakovaně ohodnotili ztížení společenského uplatnění žalobkyně položkou č. 016 v rozsahu 1500 bodů. Takto bylo ohodnocení stanoveného nejenom znaleckým posudkem MUDr. Volkové, ale i revizním znaleckým posudkem. Za této situace není na místě o stanovené výši bodového ohodnocení pochybovat. Soud prvního stupně správně přiznal žalobkyni desetinásobek náhrady za ztížení společenského uplatnění a své rozhodnutí přesvědčivě v rozsudku zdůvodnil. Soud správně popsal skutkový stav týkající se omezení žalobkyně, a zabýval se správně i vývojem právní praxe při odškodňování újmy na zdraví a životě. Správně dovodil, že odškodnění za ztížení společenského uplatnění žalobkyně bez zvýšení podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. by bylo zcela neodpovídající následkům, které žalobkyni vznikly žalobkyně ponese je po celý zbytek života. Navrhla potvrzení rozsudku v napadené části.

Odvolatel uplatnil v odvolání přípustné odvolací důvody ve smyslu ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř..

Žalobkyně se původně domáhala svou žalobou více nároků, a to bolestného, náhrady za ztížení společenského uplatnění, ztráty na výdělku po dobu pracovní neschopnosti a věcné škody. Kromě náhrady za ztížení společenského uplatnění byly po podání žaloby ostatní nároky (na bolestné, ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti a věcná škoda s výjimkou částky 4.088,- Kč) uspokojeny. Vzhledem k tomu, že tyto nároky byly v průběhu řízení uspokojeny, vzala žalobkyně v průběhu řízení před soudem prvního stupně, potud jde o ně, žalobu zpět. Předmětem řízení před soudem prvního stupně tedy poté zůstala jen náhrada za ztížení společenského uplatnění žalobkyně, která byla žádána v částce 6.012.000,- Kč.

Soud prvního stupně ve věci nejprve vydal mezitímní rozsudek dne 23.5. 2006, č.j. 9 C 17/2006-49, kterým vyslovil, že základ žalobního nároku je opodstatněný a že o výši nároku a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14.2. 2007, č.j. 25 Co 10/2007-80 když jím bylo upřesněno, že základ žalobního nároku je opodstatněný zcela. Poté byl soudem prvního stupně vydán shora uvedený rozsudek, kterým bylo žalobě vyhověno v částce 4.812.000,- Kč, ve zbytku byla žaloba zamítnuta. Zamítavý výrok napaden nebyl, předmětem odvolacího řízení byl tedy pouze vyhovující výrok a výroky závislé. Odvolací soud v uvedeném rozsahu rozsudek soudu prvního stupně přezkoumal a rozsudkem ze dne 3. 6. 2009, č.j. 25 Co 157/2009-246 jej potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení (právní moci nabyl tento rozsudek dne 21.7.2009).

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2009, č.j. 25 Co 157/2009-246 podal třetí žalovaný dovolání. Nejvyšší soud České republiky rozsudek odvolacího soudu přezkoumal a rozsudkem ze dne 28.5.2012, č.j. 25 Co 1170/2010-285 jej zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí poukázal na to, že při posouzení zvýšení základního bodového ohodnocení podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. je rozhodující jednak lékařské ohodnocení počtem bodů, z něhož je nutno vycházet, a dále posouzení předpokladů, které měl poškozený pro další uplatnění v životě a společnosti a které jsou následkem úrazu omezeny nebo ztraceny. Předpokladem přiměřeného zvýšení odškodnění stanoveného na základě bodového ohodnocení v lékařském posudku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky je existence takových výjimečných skutečností, které umožňují závěr, že zejména vzhledem k uplatnění poškozeného v životě a ve společnosti, kupříkladu při uspokojování jeho životních a společenských potřeb, včetně výkonu dosavadního povolání nebo přípravy na povolání, dalšího vzdělávání a možnosti uplatnit se v životě rodinném, politickém, kulturním a sportovním, i s ohledem na věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví i na jeho předpokládané uplatnění v životě, nelze omezení poškozeného vyjádřit jen základním odškodněním za ztížení společenského uplatnění. Zdůraznil, že úsudek soudu o přiměřenosti náhrady vychází z individuálního případu, obecné zkušenosti soudu včetně poznatků z jiných posuzovaných případů. Soud musí dbát o to, aby přiznaná výše náhrady za ztížení společenského uplatnění byla založena na objektivních a rozumných důvodech a aby mezi touto přiznanou výší a způsobenou škodou na zdraví existoval vztah přiměřenosti (nález Ústavního soudu České republiky ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 350/03). Rozsah mimořádného zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění musí být diferencován; rozdíly v závažnosti poškození zdraví a v intenzitě omezení, jež toto poškození zdraví vyvolalo, se musí projevit i v rozdílné míře zvýšení náhrady. Výrazné zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění (zhruba kolem desetinásobku) je pak podle ustálené

judikatury dovolacího soudu vyhrazeno především těm případům, kdy pro následky úrazu je poškozený téměř vyřazen ze života a kdy jeho předpoklady k uplatnění ve společnosti jsou téměř nebo zcela ztraceny, není schopen se sám obsloužit apod. Nejvyšší soud v rozhodnutí uzavřel, že v případě žalobkyně nebyly náležitě doceněny některé okolnosti, jako je věk žalobkyně (je-li nízký věk významným faktorem ve prospěch výraznějšího zvýšení náhrady, pak střední věk musí být v zájmu zmíněné diferenciaci a srovnatelnosti s obdobnými případy důvodem proporcionálně nižšího rozsahu odškodnění), jakož i rozsah a intenzita, v jakém jsou omezeny životní aktivity žalobkyně v důsledku poškození zdraví, a v jakém jsou naopak její možnosti společenského uplatnění zachovány. Odškodnění přiznané žalobkyni odvolacím soudem (4.812.000,- Kč), což je částka odpovídající desetinásobku základního bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění, nekoresponduje zavedené rozhodovací praxi dovolacího soudu, neboť takto (o desetinásobek) zvýšené odškodnění by dle judikatury odpovídalo výrazně těžším následkům – např. úplné ztrátě hybnosti i gnostických a komunikačních schopností, jež by bylo vyjádřeno rovněž řádově vyšším bodovým ohodnocením.

Po zrušení rozsudku odvolacího soudu dovolacím soudem přezkoumal znovu Krajský soud v Praze rozsudek v napadené části podle § 212 a § 212a odstavec 1 a 5 občanského soudního řádu (zák. č. 99/1963 Sb.) ve znění účinném v době vydání tohoto rozsudku (dále jen o.s.ř.), vázán právním názorem dovolacího soudu shora uvedeným a dospěl k závěru, že je rozsudek soudu prvního stupně nutno změnit.

V řízení byl zjištěn tento skutkový stav:

Dne 14. 1. 2004 okolo 7.05 hod za tmy na dobře známém rovném úseku vozovky v obci Ohrada srazil první žalovaný jako řidič vozidla státní poznávací značky [REDAKCE], jehož vlastníkem byl druhý žalovaný, na přechodu pro chodce žalobkyni. Žalobkyně na přechod vstoupila spolu se svým synem v okamžiku, kdy vozidlo nebylo blíže než 46 m od přechodu, překonala jeden jízdní pruh a sražena byla asi 1 m od středové dělicí čáry v dalším jízdním pruhu. Vozidlo se k přechodu přibližovalo rychlostí 55 km/hod a touto rychlostí žalobkyni srazilo. Brzdit první žalovaný začal až po nárazu, první žalovaný chodce na přechodu neviděl, neboť sledoval pouze svůj jízdní pruh. Druhý žalovaný měl uzavřenou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem svého vozidla s třetím žalovaným. Žalobkyně při nehodě utrpěla mnohočetné zlomeniny žeber, zlomeninu páneve, zlomeninu pažní kosti nitrokloubní, otevřenou tříštivou zlomeninu pravého bérce s přetětím podkolení tepny i žíly v důsledku čehož bylo nutno nohu amputovat, kontuzi plic a ledviny, rupturu jater, žlučníku a další zranění.

Odvolací soud rekapituluje, že shora uvedeným mezitímním rozsudkem bylo pravomocně rozhodnuto, že žalovaní za vzniklou škodu odpovídají. První žalovaný jako řidič vozidla odpovídá za škodu podle § 420 občanského zákoníku (dále jen o.z.), neboť se dopustil protiprávního úkonu (porušil § 5 odstavec 1 písmeno h) zákona č. 361/2000 Sb.). Prokázáno dále bylo, že žalobkyni vznikla škoda na zdraví. Mezi touto škodou a protiprávním úkonem žalovaného je příčinná souvislost, neboť žalovaný tím, že porušil své povinnosti řidiče a neumožnil žalobkyni bezpečný přechod silnice po přechodu pro chodce, způsobil dopravní nehodu při níž byla žalobkyně zraněna a vznikla jí tím škoda. První žalovaný tedy odpovídá za vzniklou škodu podle výše citovaného ustanovení, a to zcela, neboť nebylo shledáno, že by žalobkyně porušila nějakou povinnost chodce podle příslušného zákona. Jako provozovatel vozidla, kterým byla žalobkyně způsobena škoda, odpovídá druhý žalovaný za vzniklou škodu podle § 427 o.z. Žalobkyně jako poškozená uplatnila podanou žalobou svůj nárok i u pojistitele druhého žalovaného ve smyslu § 9

zákona č. 168/1999 Sb.. Vzhledem k tomu, že vozidlem, které bylo pojištěno smlouvou uzavřenou mezi druhým žalovaným a třetím žalovaným, byla způsobena škoda, je dána v projednávané věci i pasivní legitimace třetího žalovaného. Všichni žalovaní pak odpovídají za vzniklou škodu společně a nerozdílně podle § 438 odstavec 1 o.z.. Nárok žalobkyně není promlčen.

Pokud jde o výši nároku, vycházel soud prvního stupně z lékařského posudku z oboru ortopedie, že poškození lokte bylo ohodnoceno podle položky č. 1060 300 body, omezení hybnosti kyčle podle položky č. 1370 hodnotou 800 bodů, deformita stehenní kosti podle položky č. 135 hodnotou 400 bodů, ztráta dolní končetiny v bérce podle položky č. 1430 hodnotou 1000 bodů a omezení hybnosti kolene položkou č. 1390 hodnotou 800 bodů. Trvalé následky psychiatrického charakteru byly ohodnoceny podle položky č. 016 - vážná duševní porucha vzniklá působením otřesných zážitků 1500 bodů a potíže po těžkých zraněních jiných částí těla podle položky č. 017 210 bodů. Dále bylo prokázáno, že žalobkyně je od úrazu plně invalidní, po amputaci pravé nohy nosí protézu, přičemž se jí na pahýlu dělají puchýře. Chodit může pouze pomocí francouzských holí, zraněnou nohu odlehčuje, a to i kvůli tomu, že v pravé kyčli má v důsledku úrazu artrózu, přičemž totální endoprotézu kyčelního kloubu zatím nelze po úrazu způsobeném nehodou provést. Před nehodou se starala o rodinu, vykonávala všechny domácí práce, pečovala o zahrádku, mohla být zaměstnána (pracovala jako pečovatelka), jezdila na kole i autem. Ve volném čase jezdila s rodinou na výlety na kole, navštěvovali zámky a hrady, několikrát byli na dovolené u moře, v zimě bruslila na rybníku, chodila do kina a divadla, na plesy. Po nehodě nemůže vykonávat téměř žádné domácí práce, o domácnost pečuje manžel. Pro bolesti nevydrží sedět, takže nemůže vykonávat ani práce u nichž se sedí. Ze stejného důvodu nemůže ani do kina nebo divadla. Nemůže jezdit na kole, řídit auto. Nemůže ani na dovolenou k moři, neboť do moře musí bez protézy a v takovém případě jí musí někdo pomoci a navíc se stydí. Trvale užívá léky a z toho má zažívací potíže. Žalobkyně má problémy i při sebeobsluze, některé hygienické úkony nemůže zvládnout bez pomoci jiné osoby. Žalobkyni z psychických důvodů dělá problém jezdit autem i jako spolujezdec a není schopna přijít přes přechod, vidět bílé pruhy, vybavují se jí zážitky z nehody. Mívá úzkostné stavy, vzpomíná si na nehodu, což ji silně rozrušuje a musí brát léky na uklidnění, je lítostivá nebo se naopak snadno rozčílí.

Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným v řízení a odvolací soud jej považuje za správný. Pokud jde o bližší zdůvodnění správnosti skutkových závěrů odkazuje odvolací soud pro stručnost na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu ze dne 3. 6. 2009, č.j. 25 Co 157/2009-246.

Odvolací soud se dále zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že v daném případě je při odškodnění ztížení společenského uplatnění na místě vycházet z celkového bodového ohodnocení ve výši 4010 bodů. I pokud jde o zdůvodnění tohoto svého závěru, na němž nemá odvolací soud důvod ničeho měnit, odkazuje odvolací soud na podrobné zdůvodnění uvedené ve shora citovaném rozsudku odvolacího soudu.

V souladu s § 7 odst. 2 vyhlášky činí hodnota bodu 120,- Kč; proto základní výše náhrady za ztížení společenského uplatnění žalobkyně představuje 481.200,- Kč, jak správně stanovil soud prvního stupně.

V projednávaném případě je pak na místě postupovat podle ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. podle něhož může soud ve zvlášť výjimečných případech

hodných mimořádně zřetele výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že v daném případě se u žalobkyně jedná o zvlášť výjimečný případ hodný mimořádného zřetele. Při dopravní nehodě bylo zdraví žalobkyně zásadně a nevratně poškozeno a toto zdravotní poškození má trvalé negativní dopady do všech sfér jejího života. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně je plně invalidní, byla jí přiznána převážná bezmocnost a ztratila tak nevratně možnost přivýdělků. Přišla o nohu, takže řada úkonů běžného života je pro ni nemožná nebo přinejmenším ztížena, což se projevuje jak v běžné obsluze a osobní hygieně, tak i v rodinném a společenském životě, přičemž žalobkyně na společenský a kulturní život v důsledku postižení (fyzického i psychického) v podstatě rezignovala. Žalobkyně je odkázána na pomoc jiných, což je pro ni zvlášť těžké, neboť před úrazem to byla ona, která o ostatní pečovala a za těchto okolností svou bezmocnost těžce snáší a odráží se to v jejím psychickém stavu. Jinak řečeno, žalobkyně ztratila i radost ze života a možnost vykonávat činnosti, které ji uspokojovaly, což odvolací soud považuje za mimořádně závažný zásah do osobního života. V době nehody bylo žalobkyni 43 let, takže se všemi shora uvedenými negativními důsledky nehody se bude potýkat zbývajících polovinu života. Zdravotní stav žalobkyně se bude pravděpodobně dále zhoršovat, což se v současné době projevuje například tím, že v souvislosti se zraněními utrpěnými při nehodě a jejich léčením se u ní rozvinula artroza kyčelního kloubu, kterou ale není možno operativně řešit právě s ohledem na její zdravotní stav.

Odvolací soud tedy ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že použití § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. je v daném případě na místě. Vázán právním názorem dovolacího soudu považuje odvolací soud v daném případě za odškodnění přiměřené všem zjištěným okolnostem a současně odpovídající judikatuře citované v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, odškodnění ve výši šesti a půl násobku základního bodového ohodnocení, tedy částku 3.127.800,- Kč. Tato částka vyjadřuje výjimečnou míru trvalých následků, jimiž žalobkyně v celém svém životě trpí a současně respektuje diferencovanost odškodnění ve smyslu rozsudku nejvyššího soudu.

Z těchto důvodů odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalovaným uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 3.127.800,- Kč a pokud se žalobkyně domáhala zaplacení dalších 1.684.200,- Kč, žalobu zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

Vzhledem k tomu, že byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. a znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. Bylo nutno zohlednit částky, které byly žalobkyni plněny v průběhu řízení. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení pak odvolací soud postupoval podle § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí záviselo na úvaze soudu, a proto odvolací soud stanovil výši náhrady nákladů řízení shodně jako soud prvního stupně, tedy částkou 175.473,- Kč, přičemž na odůvodnění výše této částky odvolací soud pro stručnost odkazuje. Odvolací soud stanovil k plnění náhrady nákladů řízení lhůtu 15 dní; delší než zákonnou lhůtu stanovil v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. vzhledem k tomu, že odvolací soud zákonnou třídní lhůtu k plnění považuje za nepřiměřeně krátkou za situace, kdy v naprosté většině případů v této lhůtě nelze u soudu ani zjistit, zda rozsudek nabyl právní moci a účastníci se tak, nikoliv svojí vinou, mohou dostat do prodlení.

Odvolací soud rozhodl i o náhradě nákladů řízení vzniklých České republice. V řízení byli účastníci úspěšní pouze částečně, proto podle § 148 odst. 1 o.s.ř. jim uložil povinnost zaplatit náklady, které vznikly státu s vyplacením znalečného v částce 17.784,- Kč. Žalobkyně byla úspěšná z 52 %, proto je povinna zaplatit státu 48 % nákladů, tedy částku 8.536,- Kč; žalovaní byli úspěšní z 48 %, proto zaplatí státu náklady v rozsahu 52 %, tedy částku 9.248,- Kč, všichni v patnáctidenní lhůtě (pokud jde o odůvodnění delší lhůty k plnění odkazuje odvolací soud na zdůvodnění uvedené v předchozím odstavci) na účet soudu prvního stupně.

Odvolací soud dále uložil žalovaným povinnost zaplatit soudní poplatek z žaloby vzhledem k tomu, že v řízení o náhradu škody na zdraví je žalobkyně od soudního poplatku osvobozena. Výše soudního poplatku byla vypočtena ze žalobkyni přiznané částky a odvolací soud postupoval podle zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích ve znění účinném v současné době, neboť až nyní vznikla poplatková povinnost.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř.. V odvolacím řízení měla žalobkyně sice úspěch jen částečný, avšak odvolací soud postupoval podle § 142 odst. 3 o.s.ř. a žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení přiznal, když rozhodnutí ve věci záviselo na úvaze soudu. Náklady řízení žalobkyně jsou tvořeny náklady na právní zastoupení, a to odměnou za řízení stanovenou podle § 3 vyhlášky č. 484/2000 Sb. z částky 4.812.000,- Kč (která byla předmětem odvolacího řízení) v částce 133.540,- Kč, dvěma režijními paušály po 300,- Kč, ztrátou času o v rozsahu 8 půlhodin po 100,- Kč, cestovným na jednání odvolacího soudu z Kolína do Prahy a zpět v částce 884,- Kč a daní z přidané hodnoty z těchto částek (25.807,- Kč). Práva na náhradu ostatních nákladů se žalobkyně vzdala. Celkem náklady vzniklé žalobkyni činí 161.631,- Kč a tuto částku jsou žalovaní povinni zaplatit v patnáctidenní lhůtě od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně

V Praze dne 3. října 2012

**JUDr. Hana Tichá, v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:

Kateřina Šmídová

